

Epistola către Evrei (11) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 11

Cuprinsul

O intercalare – calea credinței	1
Ce face credința	1
Credincioșii dinaintea de potop (Evrei 11.4-7)	3
Patriarhii (Evrei 11.8-22)	4
Credincioșii israeliți (Evrei 11.23-40)	8
Puterea și perseverența credinței (Evrei 11.33-40)	10

O intercalare – calea credinței

Până acum, scriitorul acestei epistole i-a învățat pe credincioșii evrei să renunțe la formele exterioare ale religiei pământești, pe care le aveau în iudaism, în favoarea a ceva mai bun: în favoarea căii noi și vii de a se apropia de Dumnezeu. Această cale a fost introdusă de Hristos și este parcursă prin credință. Mai exact, totul în creștinism trebuie să se bazeze pe principiul credinței: „Umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Corinteni 5.7). Prin urmare, este nevoie de credință pentru a face pasul de la iudaism, un sistem de forme și ritualuri, către o cale nouă și vie în creștinism, care este în mare măsură spiritual. În acest capitol, scriitorul arată că nu era ceva nou să umbli prin credință, deoarece credincioșii au trăit din credință încă de la începutul timpurilor. De la începutul istoriei lumii, lui Dumnezeu I-a plăcut ca cei care veneau la El să o facă prin „credință” (Evrei 11.6). Prin urmare, acești credincioși evrei erau chemați să trăiască prin credință în noua poziție, pe care o ocupau în creștinism.

Apoi, scriitorul prezintă o lungă listă de credincioși din Vechiul Testament, care au trăit și au murit prin credință și astfel au câștigat recunoașterea din partea lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu privește dincolo de faptele acestor credincioși și arată trăsăturile speciale ale credinței, care i-au animat în viața lor. Ei servesc drept exemple pentru felul de credință pe care ar trebui să o aibă credincioșii evrei. Capitolul 11 ilustrează astfel marele principiu după care trăiește omul ceresc: credința.

Capitolul poate fi considerat o intercalare; îndemnurile („Să ...”), pe care le-am avut deja în capitolele anterioare, sunt reluate în Evrei 12.1.

Ce face credința

Versetele 1,2

Evrei 11.1,2: Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute. Pentru că prin aceasta au primit mărturie cei din vechime.

Primele trei versete constituie introducerea. Scriitorul începe cu cuvintele: „Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile nevăzute.” Această afirmație nu explică

Capitolul 11

în mod precis ce este credința, ci descrie mai degrabă ce face credința.¹ Credința face ca „ceea ce se speră” să fie atât de real, ca și cum l-am avea acum în mână. Ea ne dă o „convingere” a lucrurilor spirituale nevăzute; astfel încât lucrurile lui Dumnezeu devin pentru noi la fel de reale ca și cum le-am vedea cu ochii noștri fizici. De fapt, tot ceea ce avem și vom avea vreodată dobândim prin credință – orice altceva va trece. „Cei din vechime” din veacurile trecute au dobândit o „mărturie bună” pentru că au trăit din credință, și la fel și noi vom dobândi o astfel de mărturie dacă, la fel ca ei, vom trăi din credință.

Versetul 3

Evrei 11.3: Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite [pregătite] prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată.

Credința ne face capabili să înțelegem lucruri care sunt în afara a ceea ce putem înțelege cu mintea noastră naturală, deoarece scriitorul spune aici în mod clar că ceea ce vedem nu a luat naștere din lucrurile vizibile ochilor noștri naturali.

Scriitorul menționează că „lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Prin aceasta, el face referire la Geneza 1.3: „Și Dumnezeu a zis: ...” (compară și cu și Psalmul 33.6). Acest verset face aluzie la faptul că pământul și cerul au fost refăcute, proces descris în Geneza 1.3-31. Cuvântul „pregătit” (în greacă *katartizo*) înseamnă „refăcut” sau „reparat” (Strong’s), „pus din nou în ordine” (Liddell și Scott) sau „corectat” (Nestle). Același cuvânt grecesc este tradus în versiunea engleză King James din Matei 4.21 și Marcu 1.19 cu „a repara”, iar în Galateni 6.1 cu „pune în ordine”. Evrei 11.3 sugerează astfel că Dumnezeu a pus în ordine sau a restaurat ceea ce El crease anterior. Faptul că creația inițială trebuia restaurată arată clar că ea ajunsese într-o stare haotică (așa cum este descris în Geneza 1.2), deoarece Dumnezeu nu a creat pământul în această stare (Isaia 45.18).

După câteva remarci introductive despre credință, scriitorul subliniază acum diferite aspecte ale credinței care îi caracterizau pe credincioșii din Vechiul Testament și pe care creștinii, care urmează calea credinței, ar trebui să le preia. Restul capitolului (Evrei 11.4-40) este împărțit în trei grupuri de credincioși din Vechiul Testament:

- *Credincioșii dinainte de potop* (Evrei 11.4-7): ei ilustrează credința care se apropie de Dumnezeu pe baza unui sacrificiu acceptabil și astfel scapă de judecata care vine asupra „lumii rele de acum” (Galateni 1.4; Romani 5.9). Ei arată o credință care *salvează*.
- *Patriarhii credincioși* (Evrei 11.8-11): ei ilustrează o credință care apucă „lumea locuită care va veni” (Evrei 2.5) și astfel renunță la această lume, pe care o străbat ca străini și pelerini. Ei arată o credință care *vede*.
- *Israelii credincioși* (Evrei 11.23-40): ei ilustrează o credință care este gata să suporte respingerea și persecuția din partea acestei lumi rele actuale, credința lor așteptând lucruri mai mari, pentru care merită să sufere. Ei arată o credință care *sufără*.

Astfel, acești credincioși din Vechiul Testament ilustrează credința care *salvează*, credința care *vede* și credința care *sufără*. Acestea sunt trei lucruri, de care avem nevoie pentru a trăi ca și creștini într-o lume care se opune lui Dumnezeu și lui Hristos. Interesant este că în acest capitol nu se vorbește despre eșec. Nu este vorba că acești credincioși nu au eșuat; știm că viața lor a avut multe imperfecțiuni. Duhul lui Dumnezeu nu se concentrează însă asupra acestui aspect,

¹ Poate că Ioan 3.33 definește mai bine ce este credința: „Cine a primit mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.”

Capitolul 11

ci mai degrabă asupra binecuvântării pentru care credința lor i-a făcut să trăiască: pentru lucrurile nevăzute ale lui Dumnezeu. Scriitorul ar fi putut menționa aici multe lucruri pozitive despre acești credincioși din Vechiul Testament, dar el este îndrumat să aleagă anumite lucruri care se aplică în mod special situației în care se aflau acești credincioși evrei. El menționează numele a șaisprezece credincioși din Vechiul Testament (jumătate dintre ei provin din prima carte a lui Moise) și face aluzie la mulți alții, fără a-i numi însă. Fiecare dintre acești sfinți ilustrează marele principiu formulat de profetul Habacuc: „Cel drept va trăi prin credința lui” (Habacuc 2.4; Evrei 10.38).

Credincioșii dinainte de potop (Evrei 11.4-7)

La primii trei credincioși vedem o credință care aduce credinciosul într-o relație corectă cu Dumnezeu. Aceste exemple ilustrează credința care se apropie de Dumnezeu pe baza unei jertfe, pe care Dumnezeu o poate accepta, evitând astfel judecata. Acesta este începutul unei vieți cu Dumnezeu.

Abel

Versetul 4

Evrei 11.4: Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit.

Abel este un exemplu al faptului că credința dă înțelegere divină și, în consecință, Abel a adus „o jertfă mai bună”. El știa că era un păcătos și că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt, care nu poate trece cu vederea păcatele. De aceea, el s-a apropiat de Dumnezeu pe baza unei jertfe, iar o jertfă a murit în locul lui. Fără îndoială, el învățase din păcatul originar al părinților săi din Grădina Eden ce era acceptabil pentru Dumnezeu: din cauza păcatului lor, un animal a trebuit să-și sacrifice viața pentru ca ei să poată fi acoperiți cu blana lui (Geneza 3.21). Jertfa lui Abel este o referire la moartea lui Hristos și la ceea ce moartea Lui realizează spre gloria lui Dumnezeu și spre binecuvântarea celor care cred. Astfel, credința lui Abel ilustrează modul în care un păcătos poate găsi harul lui Dumnezeu și poate fi mântuit.

Enoh

Versetele 5,6

Evrei 11.5,6: Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu. Iar fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.

Credința lui Enoh arată că cel care vine la Dumnezeu cu credință are un sfârșit minunat în viața sa: el este primit în prezența lui Dumnezeu în cer! După cum știm, Enoh „a fost răpit, ca să nu vadă moartea” (compară cu Geneza 5.22-24). Nu toți credincioșii vor fi răpiți, pentru că mulți au murit deja în credință și vor învia, dar toți credincioșii vor merge la Domnul. Ceea ce s-a întâmplat cu Enoh ilustrează speranța adevărată a Bisericii: ea va fi răpită de pe pământ la venirea Domnului, fără să vadă moartea (1 Tesaloniceni 4.17). Aceasta este numită „speranța fericită” (Tit 2.13). Credincioșii evrei se puteau bucura de aceasta. Scriitorul spune: „înainte de mutare [răpire], el [Enoh] a primit mărturia că I-a plăcut lui Dumnezeu.” Din aceasta el concluzionează că Enoh trebuie să fi avut credință, pentru că spune: „Fără credință este imposibil să-I fii plăcut, pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.”

Capitolul 11

Noe

Versetul 7

Evrei 11.7: Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței.

Credința lui Noe l-a determinat să reacționeze la avertismentele lui Dumnezeu și să se pregătească pentru judecata care urma să vină asupra lumii: Noe a profitat de protecția pe care Dumnezeu i-a oferit-o în corabie. „Cele nevăzute încă” – aceasta se referă la ploaia care nu căzuse încă. Noe a crezut în Dumnezeu și a construit corabia (arca), și astfel „a condamnat lumea”, deoarece corabia vestea mesajul că judecata va veni. În mod similar, acești evrei trebuiau să găsească protecție crezând în jertfa lui Hristos; numai astfel puteau fi păstrați de judecata păcatelor lor. Mulți făcuseră deja aceasta, dar unii nu.

Patriarhii (Evrei 11.8-22)

Acest al doilea grup de sfinți sunt „părinții” poporului Israel (Faptele apostolilor 26.6; Romani 9.5; 11.28; 15.8; etc.). Ei sunt numiți „patriarhii” – începând cu Avraam (Evrei 7.4) până la cei doisprezece fii ai lui Iacov (Faptele apostolilor 7.8). După cum s-a menționat, acest grup de credincioși ilustrează o credință orientată spre lumea viitoare și, prin urmare, renunțarea la obiectivele și aspirațiile din lumea prezentă. Aceasta îi face să fie dispuși să călătorească prin lume ca străini și pelerini.

Avraam

Versetul 8

Evrei 11.8: Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat, ca să iasă spre locul pe care urma să-l primească de moștenire, și a ieșit, neștiind unde merge.

Avraam ilustrează credința care urmează chemarea lui Dumnezeu, chiar dacă era o chemare către ceva pe care el nu-l putea vedea. El a fost „chemat să iasă spre locul” binecuvântării care i-a fost promisă. Credința lui l-a determinat să urmeze chemarea și „a ieșit, neștiind unde merge”. Poate că aceasta părea o nebunie în ochii celor care îi urmăreau pașii, dar era voia lui Dumnezeu. Scriitorul menționează aceasta, pentru că era exact ceea ce trebuiau să facă, în principiu, credincioșii evrei. Avraam a trebuit să părăsească fosta sa patrie din Ur, în Caldeea, și să se ducă într-un loc nou, pe care nu-l văzuse încă. În mod similar, evreii au auzit chemarea lui Dumnezeu în Evanghelie, ca să iasă din fosta lor poziție în iudaism și să se îndrepte spre Hristos, deși în creștinism erau foarte puține lucruri vizibile din punct de vedere exterior.

Versetele 9,10

Evrei 11.9,10: Prin credință a locuit temporar în țara promisiunii, ca într-o țară străină, locuind în corturi, cu Isaac și Iacov, împreună-moștenitori ai aceleiași promisiuni; pentru că aștepta cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

Credința lui Avraam l-a condus într-o țară care îi fusese promisă, iar el și urmașii săi („Isaac și Iacov”) s-au mulțumit să trăiască acolo ca străini și pelerini. Deși țara Canaan îi fusese dată ca moștenire, Avraam nu a încercat să o ia în stăpânire alungând locuitorii, ci a trăit acolo separat de acești oameni. Ceea ce l-a susținut a fost credința lui. El avea în vedere un țel invizibil. Scriitorul ne spune că Avraam aștepta o cetate „care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. În Evrei 12.22 se spune că aceasta este „cetatea Dumnezeului celui viu,

Capitolul 11

Ierusalimul ceresc”. Nu știm ce știa Avraam despre lucrurile cerești și eterne, dar ele îi captivaseră inima și îl determinaseră să urmeze o cale diferită de calea celorlalți oameni.

Nu numai că aceste lucruri invizibile i-au captivat inima lui Avraam, dar el a reușit să transmită convingerile credinței sale descendenților săi. Aceasta se vede din faptul că și ei „locuiau în corturi” – un semn specific al unui pelerin. Aceasta era o diferență clară față de Ismael și descendenții săi: ei și-au construit „cetăți” și „ferme” și au numit pe unii dintre ei „conducători” (Geneza 25.12-18).²

Avraam, dimpotrivă, s-a mulțumit să trăiască într-un cort. Acest fapt ne arată că el nu avea intenția să se stabilească în această lume și nici dorința de a se remarca în lume. La fel se întâmpla și cu acești credincioși evrei, care aveau de luptat cu legăturile cu iudaismul; odată ce înțelegeau amploarea binecuvântărilor lor spirituale în Hristos, aceste lucruri îi determinau să renunțe la aspectele exterioare ale religiei pământești.

Sara

Versetele 11,12

Evrei 11.11,12: Prin credință și Sara însăși a primit putere pentru întemeierea seminței și dincolo de vârsta potrivită, pentru că L-a socotit credincios pe Cel care a promis. De aceea, și dintr-unul singur și acela aproape mort, au fost născuți o mulțime ca stelele cerului și ca nisipul fără număr de pe țărmul mării.

Sara ilustrează credința care se încrede în Dumnezeu în ciuda imposibilităților naturale. Ea a crezut Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a promis lui Avraam și Sarei un fiu, iar ei L-au crezut. Dumnezeu Și-a ținut cuvântul, iar Sara „a primit putere pentru întemeierea seminței și dincolo de vârsta potrivită”. În mod similar, acești credincioși evrei, care credeau în Domnul Isus Hristos, puteau avea încredere că El îi va ajuta să depășească dificultățile imposibile de pe calea credinței.

Versetele 13,14

Evrei 11.13,14: În credință au murit toți aceștia, neprimind promisiunile, ci văzându-le de departe și salutându-le și mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Pentru că cei care spun unele ca acestea arată clar că ei caută o patrie.

Scriitorul rezumă apoi ceea ce a caracterizat credința acestor patriarhi și o prezintă credincioșilor evrei ca model pentru credința lor. Faptul că „toți aceștia au murit în credință și nu au primit promisiunile” nu este în contradicție cu Evrei 6.15, unde se spune că Avraam „a obținut promisiunea”. Aceste două versete se referă la două lucruri diferite. Evrei 6.15 se referă la faptul că Avraam a primit un fiu și a avut descendenți prin el; aici, în Evrei 11, este vorba despre promisiunile legate de moștenirea din Canaan. În plus, „toți aceștia”, la care se referă scriitorul în versetul 13, fac parte din grupul credincioșilor patriarhali. Dacă scriitorul s-ar referi la toți cei menționați până acum în acest capitol, ar contrazice ceea ce spune despre Enoh, care nu a murit. Ceea ce vrea să spună scriitorul este că credința acestor primi credincioși i-a determinat să urmeze o anumită cale; și erau atât de convinși de această cale, încât au urmat-o până la sfârșitul vieții – nu s-au întors. Au trăit și au murit pentru ceea ce vedea credința lor. Și

² Nota redacției: Conform CSV-Elberfelder, ei nu au construit „cetăți”, așa cum scrie Anstey, ci mai degrabă „sate” și „tabere de corturi”. Prin sate se înțeleg aici așezări nefortificate (vezi nota de subsol din Elberfelder la Geneza 25.16). Nici în alte traduceri ale Bibliei în limba germană nu se vorbește despre „cetăți”. În schimb, Biblia King James folosește de Anstey menționează în Geneza 25.16 *towns* („orașe”) și *castles* („fortărețe”).

Capitolul 11

credincioșii evrei aveau nevoie de acest tip de credință și trebuiau să fie convinși de pasul pe care îl făcuseră pentru a veni la Hristos și pentru a rămâne în credință.

Ceea ce îi motiva pe acești bărbați și pe aceste femei în viața lor era credința lor. Credința lor vedea lucrurile pe care Dumnezeu le promisese, chiar dacă aceste lucruri erau „îndepărtate” în timp. Ei erau convinși de ele și le „salutau”, și de aceea trăiau o viață care „cunoștea” ceea ce le era drag inimii. Scriitorul spune că cei care merg pe astfel de căi „arată clar” că trăiau pentru o altă „țară” și nu pentru această lume. Acești credincioși din Vechiul Testament priveau dincolo de lucrurile vizibile și își însușeau lucrurile invizibile și le „salutau”, iar faptul acesta avea un efect practic asupra vieții lor: ei umblau ca „străini și fără drept de cetățenie” prin această lume rea de acum.

Versetul 15

Scriitorul adaugă:

Evrei 11.15: Și, în adevăr, dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă; ...

Adică: dacă ei ar fi permis gândurilor lor să rămână în țara veche, din care veniseră (Mesopotamia), acest lucru i-ar fi determinat să se retragă acolo în inimile lor – și unde se duce inima, acolo vor merge și picioarele. Nu ar fi durat mult, până când s-ar fi întors în acea țară. Dar ei nu au făcut asta; și-au ținut ochii și inima ațintiți asupra a ceea ce li se promisese, iar asta i-a motivat să înainteze pe calea credinței. Aceasta a servit ca avertisment pentru acești credincioși evrei, care se simțeau împinși să se întoarcă la iudaism. Dacă își îndreptau gândurile către zilele trecute în Templu și către legăturile lor de acolo etc., aceasta ar fi avut un efect negativ asupra lor și, în cele din urmă, i-ar fi atras înapoi acolo. De aceea era important să urmeze exemplul patriarhilor și să-și îndrepte gândurile către ceea ce aveau în Hristos (Coloseni 3.1-2).

Versetul 16

Evrei 11.16: ... dar acum doresc una mai bună, adică cerească; de aceea, Dumnezeu nu Se rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeul lor, pentru că le-a pregătit o cetate.

Credința acelor credincioși de odinioară a acționat ca un telescop spiritual, care le-a permis să vadă lucrurile cerești. Ei au crezut Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la promisiuni și și-au dorit „o țară mai bună”, care era „cerească”, și astfel Dumnezeu le-a recunoscut credința: El „nu Se rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeul lor” și S-a declarat cu bucurie de partea lor. Ei nu au fost dezamăgiți; Dumnezeu le-a „pregătit o cetate” în cer, și ei o vor ajunge în ziua învierii lor. Până atunci, sufletele și duhurile lor fără trup sunt la Hristos în cer (Filipeni 1.23).

Versetele 17-19

Evrei 11.17-19: Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a adus jertfă pe Isaac; și el, care își însușise promisiunile, oferea jertfă pe singurul său fiu, ca acela căruia i se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța!”, socotind că Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți, de unde, vorbind figurativ, l-a și primit.

Avraam este menționat din nou, pentru a arăta că Dumnezeu pune la încercare credința. Într-adevăr, toți cei care urmează calea credinței sunt testați mai devreme sau mai târziu. Avraam a fost chemat de Dumnezeu să-și jertfească fiul Isaac – chiar fiul pe care îl așteptase atât de mult și prin care promisiunile urmau să se împlinească. Din punct de vedere uman, acest lucru nu avea sens, dar Avraam nu a permis ca ceea ce nu înțelegea să-i împiedice ascultarea față de

Capitolul 11

Dumnezeu. De aceea se spune: „Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a adus jertfă pe Isaac”. Încercarea lui a constat în a vedea dacă era dispus să renunțe la ceea ce îi era drag, pentru a se supune lui Dumnezeu. După cum știm, el a trecut această încercare în mod minunat. El l-ar fi omorât pe Isaac, dacă Domnul nu ar fi intervenit (Geneza 22.10-12). Poate că i-au trecut prin minte o mie de lucruri despre motivul pentru care Dumnezeu voia asta, dar el l-a ascultat pe Dumnezeu, fără să acționeze după propriile gânduri și idei.

Scriitorul ne relatează în continuare cum a putut Avraam să treacă testul credinței sale: Avraam a crezut că „Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți, de unde, vorbind figurativ, l-a și primit.”. Acest fapt este destul de remarcabil, deoarece până în acel moment nu se cunoștea niciun caz în istorie, în care cineva să fi înviat dintre morți. Deși Avraam nu l-a omorât cu adevărat pe Isaac, i s-a socotit că a crezut în înviere și, într-un anumit sens, l-a „primit” pe Isaac în sens figurat dintre morți. Scriitorul a fost îndrumat de Duhul să le prezinte evreilor acest eveniment ca un exemplu pe care ar trebui să-l urmeze. Situația cu care se confruntau, și anume renunțarea la iudaism în favoarea creștinismului, era fără îndoială o încercare a credinței lor. Ei iubeau foarte mult moștenirea lor iudaică, dar erau oare dispuși să renunțe la ea pentru a se supune lui Dumnezeu? Ar fi pus voia lui Dumnezeu mai presus de dorințele lor naturale? Avraam a făcut-o, iar el era marele lor model.

Isaac

Versetul 20

Scriitorul continuă cu credința lui Isaac. El spune:

Evrei 11.20: Prin credință, Isaac i-a binecuvântat pe Iacov și pe Esau cu privire la cele viitoare.

Astfel, Isaac este un exemplu pentru cineva care umblă în lumina viitorului, când promisiunile se vor împlini. În același fel, credincioșii evrei ar trebui să aibă viziunea lui Isaac și să trăiască în perspectiva „speranței” creștine (Evrei 10.23). A privi spre viitor cu credință este sănătos pentru pelerinul care umblă în credință; îi menține inima și mintea concentrate asupra „lucrurilor viitoare” și departe de lucrurile acestei lumi.

Iacov

Versetul 21

Evrei 11.21: Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat pe vârful toiagului său.

În viața de odinioară a lui Iacov aproape nu a existat nimic, care să fie din credință, dar, trecând prin diferite circumstanțe și prin educarea din partea lui Dumnezeu, el a crescut spiritual odată cu vârsta. La bătrânețe, el a dat dovadă de o înțelepciune, de o perspicacitate pe care credința o conferă unui credincios. De fapt, dintre toți patriarhii, numai despre el se spune că „s-a închinat”. El a făcut aceasta „închinându-se pe vârful toiagului său”. Apoi „a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif” cu o înțelegere care arăta că el înțelegea ceva despre sfârșitul primei rânduiei a omului în carne și despre introducerea unei noi rânduiei, care urma să vină – și și-a încrucișat mâinile „în mod intenționat” când i-a binecuvântat (Geneza 48.5-14). Este greu de spus cât de mult a înțeles Iacov cu adevărat ceea ce a făcut, dar credincioșii evrei ar face bine să ia aminte la aceasta. Întreaga rânduială a închinării în iudaism, care corespundea primului om, fusese pusă la o parte pentru o nouă rânduială a lucrurilor după noul om în Hristos. Ei trebuiau să accepte această realitate.

Versetul 22

Evrei 11.22: Prin credință, Iosif, când era pe moarte, a amintit despre ieșirea fiilor lui Israel și a poruncit cu privire la oasele sale.

Iosif este un alt exemplu de credință, care privește spre viitor: în loc să se uite înapoi la zilele sale glorioase în Egipt, el a privit spre gloria lui Israel în țara Canaan și a arătat unde era inima lui, dând „porunci cu privire la oasele sale”. Era clar pentru el că nu va mai apuca să vadă acest lucru, dar voia să fie îngropat în locul pe care credința lui îl cucerise.

Credincioșii israeliți (Evrei 11.23-40)

Credincioșii din acest al treilea grup ilustrează o credință care este gata să suporte respingerea și persecuția din partea lumii, deoarece aspiră la ceva mai mare. Acești credincioși manifestă o credință care suferă.

Versetul 23

Evrei 11.23: Prin credință, Moise, după ce s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții lui, pentru că au văzut că era frumos copilășul, și nu s-au temut de porunca împăratului.

Părinții lui Moise (Amram și Iochebed) au refuzat să urmeze mulțimea poporului israelit din Egipt. Poporul primise porunca împăratului să-și omoare copiii de sex masculin în râu (Exodul 1.22). Credința părinților i-a determinat să se distanțeze de frații lor [evrei] și să-și ascundă fiul de faraon. Credința lor i-a determinat să se opună la ceea ce era considerat corect la acea vreme. Știau foarte bine că astfel puteau suferi și chiar muri, dar „nu s-au temut de porunca împăratului” și au făcut ceea ce Dumnezeu voia de la ei. Și aici, credincioșii evrei trebuiau să urmeze acest exemplu de credință și să aibă curajul să facă voia lui Dumnezeu, distanțându-se de mulțimea fraților lor evrei care se opuseseră lui Hristos – chiar dacă asta însemna să sufere.

Versetele 24-28

Credința lui Moise arată aceeași disponibilitate de a îndura suferințe pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Scriitorul spune:

Evrei 11.24-28: Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire. Prin credință a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului, pentru că a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut. Prin credință, a ținut Paștele și stropirea sângelui, pentru ca nimitorul întâilor născuți să nu-i atingă.

La fel ca în cazul patriarhilor din versetul 13, a existat o „răsplată” (în sensul de „salariu”³) morală pentru practicile de credință ale lui Moise. Acestea l-au determinat să-și părăsească poziția în Egipt. Providența l-a adus la curtea faraonului, dar credința l-a condus afară.

³ Nota redacției: Compară cu Rut 2.12: „Domnul să-ți răsplătească fapta și plata să-ți fie deplină de la Domnul.”

Capitolul 11

Moise știa că va exista o „răsplată” divină. De aceea, el a putut să evalueze corect „comorile Egiptului”: ele nu erau altceva decât lucruri trecătoare. Acest fapt l-a determinat să-și împartă soarta cu poporul lui Dumnezeu, care suferea și era asuprit. Este cu adevărat uimitor: el a renunțat la o poziție importantă în Egipt, precum și la „plăcerea trecătoare a păcatului” asociată cu această poziție, pentru a se identifica cu poporul lui Dumnezeu care suferea. El a preferat să sufere împreună cu ei! De ce? El „considera” (privea) ocară asociată cu copiii lui Israel ca fiind „o bogăție mai mare” decât comorile Egiptului! Scriitorul subliniază că această ocară avea același caracter ca „ocara lui Hristos”, la care erau expuși credincioșii evrei. F.B. Hole întreabă:

Dacă gloria Egiptului nu se poate compara cu *ocara* lui Hristos, cu cât mai puțin se poate compara cu *gloria* lui Hristos?⁴

Scriitorul ne spune că Moise a fost capabil să suporte dificultățile asociate cu această poziție de rușine, deoarece credința lui „vedea pe Cel nevăzut”, iar acest lucru îl motiva.

Lecția pentru credincioșii evrei: și ei ar trebui să-L privească pe „Cel nevăzut”. Necredinciosul consideră aceasta ridicol. El întreabă: „Cum poți privi ceva nevăzut?” Dar credința vede „ceea ce nu se vede” (2 Corinteni 4.18). Este adevărat că Hristos S-a întors în cer și nu mai poate fi văzut fizic. Dar dacă ne uităm cu credință la El și la ceea ce avem în El, aceasta ne dă perseverența de care avem nevoie pentru a merge pe calea credinței. Credincioșii evrei trebuiau să recunoască, că ocară lui Hristos, pe care trebuiau să o suporte din partea fraților lor necredincioși, era un privilegiu (Faptele apostolilor 5.41; Filipeni 1.29). Pasul pe care credința lor i-a condus să-l facă, pentru a se identifica cu Hristos, urma să fie răsplătit într-o zi viitoare.

Copiii lui Israel

Versetele 29,30

Evrei 11.29,30: Prin credință au trecut prin Marea Roșie ca pe pământ uscat, de care egiptenii, încercând s-o treacă, au fost înghițiți. Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost înconjurare șapte zile.

Scriitorul se referă apoi la situația în care se aflau copiii lui Israel și care a dus la trecerea lor miraculoasă prin Marea Roșie. Ei erau urmăriți de faraon și de armata lui și nu aveau unde să se ducă: în față se afla Marea Roșie, iar de o parte și de alta se aflau munți de netrecut! Situația lor părea fără ieșire, dar Dumnezeu a intervenit și i-a eliberat, deschizându-le o cale prin mare, „de care egiptenii, încercând s-o treacă, au fost înghițiți”.

Încurajarea, pe care credincioșii evrei trebuiau să o tragă din aceasta, era că, chiar dacă situația lor părea complet fără speranță, Dumnezeu le va croi o cale prin persecuție etc. Trebuiau să aibă aceeași credință ca și copiii lui Israel și să continue să se lase călăuziți de Dumnezeu. Din acest eveniment, ei puteau învăța lecția că Dumnezeu știe să Se ocupe de persecutorii poporului Său.

După ce au intrat în țara Canaan, „zidurile Ierihonului” au căzut înaintea copiilor lui Israel.⁵ Scriitorul ne spune că zidurile au căzut datorită credinței lor! Și aici, circumstanțele aparent

⁴ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments (Elementele de bază ale Noului Testament)*, vol. 5: Hebräerbrief – Petrusbriefe, Hückeswagen (CSV) 1999, pag. 90.

⁵ Este de remarcat faptul că cei patruzeci de ani de rătăcire a poporului Israel prin deșert sunt complet trecuți cu vederea.

Capitolul 11

imposibile au fost depășite prin simpla încredere în Dumnezeu, care poate ajuta în circumstanțe dificile.

Rahab

Versetul 31

Evrei 11.31: Prin credință, curva Rahav n-a pierit împreună cu cei care n-au crezut, primind iscoadele cu pace.

Scriitorul continuă cu Rahav, o credincioasă neevreică. Ea a privit înainte și a văzut judecata venind. Prin credință, ea a părăsit poziția în care se afla, identificându-se cu lucrarea nouă, pe care Dumnezeu o făcea în țara copiilor lui Israel. Rahav este menționată deoarece situația ei era, în esență, similară cu cea a evreilor. Așa cum judecata a venit asupra lui Rahav și a poporului ei, la fel urma să vină și asupra iudeilor – la nivel național – pentru că ei L-au respins pe Hristos (Psalmul 69.22-28; Matei 22.7; Luca 12.58,59; 1 Tesaloniceni 2.14-16). O distrugere în adevăratul sens al cuvântului urma să se abată asupra națiunii prin armatele romane, iar această judecată nu era departe! Aceasta s-a întâmplat efectiv în anul 70 d.Hr., adică la aproximativ șapte ani după redactarea epistolei. Prin urmare, credincioșilor iudei nu le-a mai rămas mult timp să rămână în Ierusalim. Era înțelept să urmeze exemplul lui Rahav și să renunțe la poziția lor anterioară, care era sub judecata lui Dumnezeu, și să se identifice cu comunitatea creștină, ieșind „în afara taberei” (Evrei 13.13).

Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, Samuel și profeții

Versetul 32

Evrei 11.32: Și ce să mai spun? Pentru că nu-mi va ajunge timpul, istorisind despre Ghedeon, și Barac, și Samson, și Iefta, și David, și Samuel, și despre profeți, ...

Scriitorul rezumă apoi o serie de alți credincioși din Vechiul Testament și ne spune că „timpul” nu-i permite să intre în detaliu cu privire la ei. Acești oameni sunt cunoscuți în Biblie atât pentru slăbiciunile și eșecurile lor, cât și pentru credința lor. Ceea ce este încurajator în aceasta, este că, în ciuda credinței lor nedesăvârșite, Dumnezeu le-a recunoscut faptele făcute prin credință și le-a dăruit succesul. Chiar dacă credința noastră este slabă și am eșuat în călătoria noastră, Dumnezeu recunoaște acțiunile noastre atunci când acționăm din credință. Deci, nu este vorba despre câtă credință avem, ci despre cine este subiectul credinței noastre. Ar trebui să ne încurajeze pe toți faptul că toți aceștia sunt menționați printre credincioșii fideli din Vechiul Testament.

Puterea și perseverența credinței (Evrei 11.33-40)

În ultimele versete din capitolul 11, scriitorul enumeră o serie de alți credincioși, fără a le menționa numele, poate pentru a economisi „timp”. El îi împarte în două grupuri:

- Unii au fost eliberați din circumstanțele lor dificile prin îndurarea lui Dumnezeu. Istoriile lor ilustrează *puterea credinței* (Evrei 11.33-35a).
- Ceilalți nu au fost eliberați din circumstanțele vitrege, cu care s-au confruntat, ci li s-a acordat harul de a le îndura. Istoriile lor ilustrează *perseverența credinței* (Evrei 11.35b-38).

Cei care au fost eliberați prin îndurare

Versetele 33-35a

Evrei 11.33-35a: ... care prin credință au cucerit împărății, au împlinit dreptatea, au obținut promisiuni, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, au fost întăriți în slăbiciune, au fost puternici în război, au alungat oștirile străine. Femeile i-au primit, prin înviere, pe morții lor;

Despre primul grup de sfinți, scriitorul spune că „prin credință au cucerit împărății” (de exemplu, Iosua), „au împlinit dreptatea” (de exemplu, Ezechia), „au obținut promisiuni” (Solomon și Israel, 1 Împărați 8.56), „au închis gurile leilor” (Daniel), „au stins puterea focului” (Șadrac, Meșac și Abednego), „au scăpat de ascuțișul sabiei” (de exemplu, Ieremia), „au fost întăriți în slăbiciune” (Samson), „au fost puternici în război” (macabeii, Daniel 11.32), „au alungat oștirile străine” (armata lui Ghedeon) și că „femeile i-au primit, prin înviere, pe morții lor” (femeia săracă din Sarepta și femeia bogată din Sunem). După cum s-a menționat, aceste exemple ilustrează puterea credinței, care îi eliberează pe credincioșii lui Dumnezeu din încercările lor.

Cei care nu au fost eliberați, dar cărora li s-a acordat harul

Versetele 35b-38

Evrei 11.35b-38: ... și alții au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună; și alții au fost încercați prin batjocuri și biciuiri, ba încă și lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, au fost tăiați cu ferăstrăul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabie, au pribegit în piei de oaie, în piei de capră, lipsiți, necăjiți, chinuiți (ei, de care lumea nu era vrednică), rătăcind în pustiuri și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului.

Scriitorul spune apoi: „alții...”. Aceasta ne duce la al doilea grup de credincioși, care nu au fost eliberați din circumstanțele lor dificile, dar a căror credință i-a făcut să triumfe în încercările lor – chiar mai strălucitor decât primul grup. Dumnezeu le-a dat harul de a trece triumfători prin încercările lor, chiar dacă acestea au dus la moarte (Iacov 4.6). Pe primul loc al acestei liste a acestor credincioși demni sunt cei care „au fost torturați, neacceptând eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună”. Deci, acestor credincioși li s-a oferit să fie eliberați de persecutorii lor dacă ar fi făcut compromisuri. Dacă ar fi renunțat la credința lor, ar fi fost eliberați. Dar credința lor nu a acceptat eliberarea în aceste condiții, ceea ce a dus la moartea lor. Oricât de sumbre ar fi fost circumstanțele pentru ei, viitorul lor este cu siguranță luminos: ei vor obține o „înviere mai bună” când Domnul va veni (la răpire). Scriitorul spune:

- „Alții au fost încercați prin batjocuri...” (de exemplu, Neemia, Neemia 4.1-3).
- „Alții au fost încercați prin biciuiri” (conducătorii copiilor lui Israel, Exodul 5.15).
- „Alții au fost încercați prin lanțuri și închisoare” (Iosif, Mica, Ieremia etc.).
- „Au fost uciși cu pietre” (Zaharia, 2 Cronici 24.21).
- „Au fost tăiați cu ferăstrăul” (Isaia).
- „Au fost ispitiți” (de exemplu, Iov).
- „Au murit uciși de sabie” (Urie, Ieremia 26.23).
- „Au pribegit în piei de oaie, în piei de capră” (Ilie).

Capitolul 11

- „Au avut lipsuri, necazuri, chinuri” (profeții din vremea lui Ilie, 1 Împărați 18.4; 19.10).

Scriitorul adaugă apoi într-o intercalare: „de care lumea nu era vrednică”. Acest fapt este fără îndoială adevărat. Acest grup de credincioși ilustrează perseverența credinței. Păreau niște învinși, înfrânți de vrăjmașii lor, dar, în realitate, viața lor a fost un triumf al credinței. Cerul a consemnat totul, iar Dumnezeu va vesti aceasta în ziua lui Hristos.

Versetele 39,40

În concluzie, scriitorul spune:

Evrei 11.39,40: Și toți aceștia, primind mărturie prin credință, n-au primit promisiunea, Dumnezeu având în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.

Această „mărturie bună” era valabilă pentru toți credincioșii din acest capitol. Ei nu au mai trăit să aibă parte de Împărăția lui Mesia din Israel, dar au trăit și au murit în credință și, de aceea, toți au avut aprobarea lui Dumnezeu. Lor nu le-a lipsit nimic, pentru că ei vor avea partea lor în latura cerească a Împărăției de o mie de ani, când vor fi înviați (Daniel 7.18,22,27; Matei 13.43; Evrei 12.22-24).

Scriitorul folosește pronumele „noi” (sau „nouă”) și „ei”. În acest fel, el face distincție între măsura binecuvântării pe care au avut-o credincioșii din Vechiul Testament și cea pe care o au creștinii credincioși. El spune: „Dumnezeu a avut în vedere ceva mai bun pentru noi”. Aceasta arată că Dumnezeu a pregătit o măsură diferită de binecuvântare pentru diferitele grupuri de credincioși din marea Sa familie. Ei nu vor fi binecuvântați toți în același mod – unii au o parte cerească, alții o parte pământească (Efeseni 3.15). Contrar învățăturii eronate a teologilor reformați (ai legământului), familia lui Dumnezeu nu este formată doar din Biserică (creștini), care, în opinia lor, este alcătuită din toți credincioșii de la începutul până la sfârșitul timpului. Din familia lui Dumnezeu fac parte următorii credincioși:

- Credincioșii Vechiului Testament vor învia cu o parte cerească a binecuvântării („duhurile celor drepte, făcuți desăvârșiți”, Evrei 12.23b).
- Creștinii credincioși, pe de altă parte („adunarea celor întâi născuți”, Evrei 12.23a), au, de asemenea, o parte cerească a binecuvântării, dar aceasta diferă în mod semnificativ de cea a credincioșilor din Vechiul Testament și este cu mult superioară acestora. Versetul 40 indică clar această diferență, deoarece numește partea noastră creștină „ceva mai bun”. Faptul că partea noastră este „mai bună” se datorează legăturii noastre unice cu Hristos: pentru că avem Duhul Sfânt care locuiește în noi, care ne face trupul lui Hristos și mireasa lui Hristos (Efeseni 5.30-32; Apocalipsa 19.7).
- Un al treilea grup de credincioși este format din rămășița mântuită a lui Israel (Apocalipsa 7.1-8) și din credincioșii dintre neamuri (Apocalipsa 7.9), care vor locui amândoi în partea pământească a Împărăției de o mie de ani. Acești credincioși vor avea o parte pământească din binecuvântare în legătură cu Hristos, Mesia lui Israel.

În Evrei 12.23, scriitorul se referă la credincioșii din Biserica creștină ca fiind „întâi-născuți” (ceea ce indică o poziție de prim rang). Aceasta arată că Biserica ocupă un loc superior celorlalți din marea familie a lui Dumnezeu (Evrei 12.23). Prin harul său suveran, Dumnezeu i-a ales pe credincioșii Bisericii pentru o binecuvântare deosebită, nu pentru că sunt mai buni decât ceilalți din familia Sa, ci pentru că Dumnezeu S-a hotărât să arate lumii „gloria harului Său” și „bogăția harului Său” (Efeseni 1.6,7; 2.7), iar ei sunt pur și simplu trofee ale harului Său.

Capitolul 11

Evrei 11.40 indică, de asemenea, că credincioșii din Vechiul Testament vor fi înviați în același timp cu credincioșii din Noul Testament care au murit în Hristos. El spune: „ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi”. „Făcuți desăvârșiți” – aceasta se referă la faptul că trupurile noastre vor fi odată gloriificate. Credincioșii lui Dumnezeu nu sunt încă desăvârșiți în acest fel (Filipeni 3.12). Aceasta va avea loc abia când Domnul va veni pentru răpire (Filipeni 3.20,21).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-11-a12991.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017